

Metonymia v rusko-slovenských medzijazykových homonymách

Lukáš Gajarský

Katedra rusistiky

Filozofická fakulta Univerzity sv. Cyrila a Metoda v Trnave

Metonymy in Russian-Slovak Interlingual Homonyms

Litikon, 2024, Vol. 9, No. 2, pp. 51-57

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8090-6977>

This article investigates the role of metonymy in the formation of Russian-Slovak interlingual homonyms, highlighting its frequent occurrence as a key factor in interlingual homonymy. The study explores the types of semantic relationships that emerge, both from a synchronic perspective, analyzing current Russian-Slovak interactions, and from a diachronic viewpoint, tracing the evolution of meanings and relationships back to their Proto-Slavic origins. This dual approach provides a comprehensive understanding of the semantic dynamics at play in these linguistic phenomena.

Keywords: metonymy, metaphor, interlingual homonymy, semantics, linguistics

Medzijazyková homonymia je jav, s ktorým sa často stretávajú prekladatelia, učitelia cudzích jazykov a lingvisti zaoberajúci sa kontrastívnym výskumom. Vyhnúť sa nástrahám, ktoré tento fenomén prináša, je náročná úloha nielen pre tých, ktorí si osvojujú cudzí jazyk, ale aj pre skúsených prekladateľov. To platí rovnako pre príbuzné aj nepríbuzné jazyky.

O medzijazykovej homonymii hovoríme vtedy, keď sú formy dvoch alebo viacerých jazykových jednotiek z rôznych jazykov (či už príbuzných alebo nepríbuzných) analogické, pričom ich významy sa odlišujú – inými slovami, ide o analógiu formy dvoch (alebo viacerých) jazykových jednotiek a nezrodu (alebo neúplnú zhodu) lexikálneho významu, resp. v niektorých prípadoch iba významu konotácií. D. Kollár pod medzijazykovou homonymiou chápe „akustickú alebo grafickú, resp. akustickú a grafickú zhodu slov s rozdielnym významom v rámci dvoch alebo viacerých jazykových systémov“ (Kollár, 1987, s. 223).

V. V. Dubičinskij navrhol označovať tieto javy ako lexikálne paralely. Ruskí lingvisti používajú na označenie tohto fenoménu rôzne termíny, ako napríklad ложные аналогии (A. D. Švejcer), лжеаналоги (L. K. Latyšev), ложные эквиваленты (A. V. Fiodorov), псевдоинтернационализмы alebo псевдоинтернациональные слова (Ja. I. Recker), квазиэквиваленты alebo квазиинтернациональные слова (L. I. Sidorova, V. I. Tchorik),

асимметричные диалексемы (N. K. Grabovskij) a мнимые друзья переводчика (A. I. Pachotin). N. D. Ignatjeva uvádza aj ďalšie termíny, ako тавтонимы, коварные слова, межъязыковые относительные синонимы, межъязыковая (двуязычная) полисемия a трансидиоматизмы. V slovenčine a češtine sa tieto jednotky často označujú ako falošní priatelia, zradné slová (M. Pančíková, E. Lotko) alebo medzijazykové či interlingválne homonymy (T. Grigorjanová). V angličtine okrem najznámejšieho termínu *false friends* existujú aj označenia ako *false cognates*, *false equivalents*, *false pairs*, *misleading words*, *deceptive words*, *deceptive cognates* a *treacherous twins*. Vo francúzštine sa používajú výrazy *faux amis*, v nemčine *falsche Freunde des Übersetzers*, v češtine *falešní přátelé*, v poľštine *falszywi przyjaciele*, *pułapki leksykalne* alebo *aprosymaty* (Gajarský, 2021, s. 30 – 31).

Pri skúmaní medzijazykovej homonymie a paronymie v príbuzných jazykoch je dôležité zamerať sa aj na pôvod ich lexikálnych zdrojov. Keď hovoríme o pôvode slovanských jazykov, hovoríme o ich spoločnom „predchodcovi“ – prajazyku, z ktorého sa počas posledných 1500 rokov slovanské jazyky vyvíjali v rozličných sociálnych, historických a jazykových podmienkach.

Je známe, že vývoj praslovanskej slovnej zásoby v jednotlivých slovanských jazykoch bol nerovnomerný a popisuje sa prostredníctvom dvoch hlavných, no zároveň protichodných procesov – konverencie a divergencie (Маркова, 2007, s. 6). Konvergenca predstavuje proces, pri ktorom dochádza k zblížovaniu jazykov alebo k narastajúcej podobnosti medzi nimi, zatiaľ čo divergencia označuje pokles miery podobnosti medzi dialektmi alebo jazykmi, čo vedie k ich väčšej rozmanitosti a odlišnosti. Po rozpade praslovanského jazyka prešli slovanské jazyky výraznou diferenciáciou na všetkých úrovniach jazykového systému (Маркова – Григорянова, 2016, s. 16).

Môžeme tvrdiť, že počet medzijazykových homoným je priamo úmerný príbuznosti jazykov. Tento názor zdieľa aj E. Lotko, ktorý navyše uvádza, že v prípade jazykov nepríbuzných sa homonymia najčastejšie vyskytuje pri internacionalizmach (Lotko, 1992). Výskum na vzorke viac ako 600 rusko-slovenských medzijazykových homoným dokázal, že len približne 5 % všetkých dvojíc je tvorených internacionálnou lexikou a prevažná väčšina medzijazykových homoným vykazuje príbuznosť z diachrónneho aspektu (majú spoločného predka) (Gajarský, 2021).

Mnohé významy slov sa rozvíjajú na základe metaforických a metonymických prenosov. Tieto typy sémantických vzťahov je možné identifikovať ako synchronne (v prípade ruštiny a slovenčiny), tak aj diachrónne, keď ide o ich významy a vzťahy k významom pôvodnej lexikálnej jednotky, ktorá je v našom prípade najčastejšie praslovanská.

Metafora a metonymia zohrávajú veľmi dôležitú úlohu pri nominácii vo všetkých jazykoch. A. A. Zalizňak uvádza, že ide o „два самых богатых источника лексической многозначности“ a vystupujú do popredia najmä pri skúmaní sémantickej evolúcie lexém príbuzných jazykov (Зализняк, 2013, s. 51). Aj keď je hlavnou témou tohto článku metonymia a metonymické posuny vo významoch, často ju môžeme pozorovať v úzkom vzťahu s metaforou a posunmi založenými na nej. Preto považujeme za vhodné na úvod uviesť definície oboch týchto javov a ďalej pokračovať metonymiou.

Pod metaforou (z gréčtiny *μεταφορά* – prenos), ktorá je jedným z hlavných zdrojov nových významov slova, sa v lingvistike obvyčajne chápe „typ trópu“ alebo „použitie slova“, ktoré označuje „určitú triedu objektov, javov, činností alebo vlastností, na charakterizovanie alebo nomináciu iného, podobného objektu z tejto triedy alebo jednotlivca“ (Апутьюнова, 2020, s. 349). Iní autori definujú metaforu ako „použitie slova v súvislosti s novým, mimojazykovým

objektom, ktorý je podobný starému denotátu“ (Кронгауз, 2005, s. 129) alebo „prenesenie pomenovania na základe podobnosti“ (Тихонов, 2008, s. 410), alebo „na základe analógie“ (Ахманова, 1969, s. 231) atď.

Metonymia (od gréckeho μετωνυμία – premenovanie) je použitie slova na označenie predmetu alebo javu, ktorý je nejakým spôsobom spojený s predmetom alebo javom, ktorý sa týmto slovom zvyčajne označuje. A. A. Reformatskij definuje metonymiu ako „перенос названия, который совершается не на основании внешних и внутренних признаков прежней вещи и новой, а на основании смежности, т.е. соприкасания вещей в пространстве или во времени“ (1967, s. 80). Inými slovami, ide o použitie slova vo vzťahu k nejakému novému mimojazykovému objektu, ktorý je v časovom alebo priestorovom vzťahu s pôvodným denotátom alebo je s ním zapojený do rovnakej situácie (Кронгауз, 2005, s. 129).

Najznámejšie metonymické modely sú napríklad proces – výsledok, materiál – výrobok, nástroj – činnosť (alebo výsledok činnosti), nádoba – obsah, miesto – jeho obyvatelia alebo inštitúcie, objekt – jeho funkcia, autor – jeho dielo, príčina – následok, výrobca – produkt, miesto – jeho funkcia, dejisko – udalosť, nástroj – výsledok. Tieto modely ilustrujú, ako môže byť význam slova flexibilne posunutý alebo rozšírený na základe rôznych druhov asociácií alebo vzťahov, ktoré existujú medzi predmetmi, vlastnosťami, funkciami, časťami a celkami.

Samostatným typom metonymie je synekdocha, pri ktorej ide o prenos z celku na časť a opačne (hruška ako strom, ale aj plod atď.). Inými slovami, ide o prenos pomenovania na základe princípu súvislosti z menšieho na väčšie a naopak (Апутьюнова, 2020, s. 352). Výskumníci poukazujú na špecifiku metonymických prenosov ako ich pravidelnosť, predovšetkým na pozadí metaforických prenosov (Апресян, 1995, s. 190 – 191).

V kognitívnej lingvistike sú oba uvedené javy chápané ako konceptuálne, spontánne a často nevedomé ľudské aktivity založené na myslení a základných skúsenostiach v ľudskom mozgu. V tomto zmysle môžu byť metafora a metonymia chápané ako spôsoby myslenia (Zhou – Li, 2021). Kognitívna metafora prepojuje dve odlišné domény na základe podobnosti, pričom vytvára nové porozumenie cieľovej domény. Kognitívna metonymia funguje v rámci jednej domény, kde používa jeden aspekt konceptu na reprezentáciu celého konceptu alebo iného súvisiaceho aspektu. Metafora sú dôležité pre abstraktné myslenie a komunikáciu zložitých myšlienok, zatiaľ čo metonymie umožňujú rýchlu a efektívnu komunikáciu prostredníctvom už existujúcich asociácií a vzťahov v rámci tej istej konceptuálnej oblasti (Evans – Green, 2006).

Metaforické a metonymické prenosy môžu byť skúmané nielen synchrónne, ale aj diachrónne. Najskôr sa pozrieme na situáciu, keď sú významy rusko-slovenských medzijazykových homonym v metonymickom vzťahu z pohľadu *synchrónneho aspektu*:

Ruské slovo болото v priamom význame znamená „vodná plocha so stojatou vodou, porastená vlhkomilnými rastlinami; močaristé, mokré miesto“. Tento význam dal vzniknúť ďalšiemu významu, ktorý je výsledkom metaforického prenosu: „prostredie, stav alebo situácia, kde prevláda rigidnosť, stagnácia“ (провинциальное болото) (БТСРЯ). Tento význam sa pôvodne objavil v ruštine ako kalk z francúzštiny (Аникин). Порог. tiež zastarané slovo s pôvodom v staroslovienčine блато „močiar“ (ССРЛЯ). Slovenské slovo blato znamená „zem, prach rozmоченé vodou“ (KSSJ). Pôvodný význam praslovanského *bolto, podľa P. J. Černycha, bol „buď ‚močiar bez rias...‘, alebo ‚čistý močiar‘, bez zarastov..., alebo dokonca ‚biely močiar“ (ИЭССРЯ). Podľa A. Je. Anikina *bolto znamenalo „močiar, špina“, ešte skôr malo význam „biely“ – „možno podľa bielej farby v močiarnej vegetácii“ (Аникин). Ako je vidieť, ruské

болото a slovenské *blato* si zachovali z praslovanskej epochy dva pôvodné významy, ktoré sú medzi sebou v metonymickom vzťahu (ako je známe, kde je močiar, tam je aj blato).

V metonymickom vzťahu môžu byť významy slov v porovnaní s významami ich „predka“ resp. spoločného etymónu (*diachrónny aspekt*):

Ruské slovo ваза ktoré označuje „dekoratívnu alebo praktickú nádobu na ovocie, kvety a podobne“ (БТСРЯ), má v súčasnom jazyku širší význam než slovenské *váza*, ktoré označuje „dekoratívnu nádobu na kvety“ (KSSJ). Význam „ваза для фруктов“ zodpovedá slovenskému *misa* (porov. s ruským миска). Okrem toho je v ruštine možné aj spojenie ночная ваза (pre ktoré je slovenským ekvivalentom slovo *nočník* (KSSJ)). Slová majú svoj pôvod v nemeckom *vase*, ktoré sa odvodzuje od latinského *vas* „nádobu, riad“ (Аникин). Významy rusko-slovenskej dvojice odhaľujú medzi sebou metonymické vzťahy a v tomto vzťahu sú aj voči významu pôvodnej jednotky – teda v diachronickom aspekte.

Analýza rusko-slovenských párov medzijazykových homoným ukazuje, že vo vzťahu k pôvodnej praslovanskej jednotke (ako aj k jednotkám neslovanského pôvodu) sú súčasné lexikálne jednotky slovanských jazykov často výsledkom pôsobenia rôznych modelov sémantického prenosu. V nasledujúcej časti sa bližšie pozrieme na najviac produktívne modely:

Priamy nominatívny význam ruského slova стреха je „dolný visiaci okraj strechy (zvyčajne chalupy, chaty)“ a vznikol na základe metonymického prenosu, založenom na modeli časť – celok z pôvodného významu „strecha (chalupy, chaty)“ (БТСРЯ). V slovenčine priamy nominatívny význam slova *strecha* je „kryt na vrchnej časti budovy“. Ďalšie významy slova sú „krytina“ (s poznámkou knižné) a „prístrešok“; na základe primárneho významu v dôsledku metonymie vznikli významy „vrch, pokrývka“ (KSSJ). M. Vasmer predpokladá príbuznosť praslovanského **strexā* so **strijь* (z ktorého vzniklo ruské строить) (ФАСМЕР); starší význam slova **strijь* je „niečo pokryté, pripravené (na státie)“, „udupaná alebo pokrytá podlaha“ a pod. (ИЭССРЯ).

Pôvodný význam ruského slova палец je „jedna z piatich pohyblivých častí ruky alebo nohy u človeka“ (БТСРЯ). Slovenské *palec* znamená „najhrubší prst na ruke alebo nohe“ (KSSJ) (v ruštine je tento význam vyjadrený spojením большой палец). P. J. Černych uvádza, že v staroruskom jazyku палець znamenalo (rovnako ako dnes bulharské палец, slovinské palec, hornolužické palc a ďalšie) tiež „palec“ (V. I. Daľ v 19. storočí tento fakt zaznamenal v jednom z dialektov), zatiaľ čo význam „prst“ bol v ruštine vyjadrený dnes už zastaraným slovom перст (ИЭССРЯ). V ruštine sa na základe pôvodného významu slova палец v dôsledku metonymie vyvinul význam „časť rukavice, ktorá sa nosí na prstoch ruky“ (БТСРЯ), analogický proces je charakteristický aj pre slovenčinu (s tou výnimkou, že takto je označovaná časť rukavice len pre palec) (KSSJ). Metaforický prenos (na základe podobnosti formy) dal základ vzniku významu „valec alebo tyč okrúhleho tvaru, upevnená na konci jednej z pohyblivých častí mechanizmu a slúžiaca ako os otáčania pre inú, s ňou spojenú časť“ (БТСРЯ). V slovenčine sa na základe metonymie (podľa modelu objekt – jeho veľkosť) vyvinul špeciálny význam *palec* – merná jednotka (KSSJ), ktorý sa v ruštine realizuje slovom дюйм. Spoločným etymónom je praslovanské *palъc* (zachované v ruských slovách беспальный, шестипальный), ktoré vzniklo z indoeurópskeho koreňa *pol-* s významom „hrubý“, „veľký“ (ИЭССРЯ).

Ruské мрак má hlavný význam „absolútna absencia svetla, osvetlenia, tma, temnota“, na základe ktorého metaforicky vznikol význam „zlý, beznádejný stav niekoho“ (БТСРЯ). Slovenské *mrak* má hlavný význam „oblak“ a v dôsledku metafory na jeho základe vznikli prenesené významy „mračno, chmára, mrak“ (v spojení ako *mrak obavy*), „kúdol“ (*mrak sadzí*), ako aj

na základe metonymie „súmrak, temnota“ (KSSJ). Pochádza od praslovanského **morkъ* (tak isto ako aj ruské меркнуть – „zhasínať, postupne strácať jas, žiaru“ (ИЭССРЯ)). Vzťah medzi rusko-slovenskou dvojicou homoným je založený na základe metonymického modelu predmet – sprievodný príznak (oblak zatienuje slnko, prichádza tma). Ruské slovo má abstraktný význam na rozdiel od slovenského, ktoré má význam konkrétny. Staroruské мракъ malo širšiu sémantiku, znamenalo „úplná absencia svetla, temnota, niečo čierne, temné (dym, mrak atď.)“.

Zložitú sémantickú štruktúru majú ruské homonymá цвет¹ a цвет², ktoré vznikli v dôsledku rozpadu polysémie. Цвет¹ v priamom nominatívnom význame označuje „elektromagnetické vlnenie vo forme lúčov ... vnímané okom, umožňujúce vidieť okolitý svet“. V dôsledku metonymického prenosu sa rozvinul význam „miesto, odkiaľ ide osvetlenie, osvetlené miesto; zdroj osvetlenia a zariadenie na osvetlenie v domoch a na uliciach“. Má tiež význam „východ slnka“, označený ako hovorový. Metaforický posun z pôvodného významu umožnil vzniknúť významu „symbol pravdy, rozumu, osvietenstva, radosti, šťastia“ a niektoré ďalšie (БТСРЯ). Цвет² má priamy nominatívny význam „zem so všetkým, čo je na nej“; „svet“; „vesmír“. Výsledkom metonymického prenosu bol vznik významu „spoločnosť, vybraný kruh dvoranov a vplyvné vrstvy buržoázie“ (БТСРЯ). Sémantika slova svet s významom „vesmír, kozmos“ (KSSJ) sa v slovenskom jazyku zhoduje so sémantikou ruského цвет², no tiež sa s ním nachádza v metonymickom vzťahu k významu „spoločnosť, ľudia, národ“ (ako priestor a jeho obsah) a niektoré ďalšie. V slovenskom jazyku je význam „energia vo forme lúčov ako protiklad tmy“ prvotný (význam slovenského svetlo, ktoré zodpovedá ruskému цвет¹). Významy „zem“, „svet“, „vesmír“ sú neskoršie, no stále sa vyvinuli ešte v období praslovanskom a oba pôvodné významy (цвет¹ a цвет²) sa zachovali len v ruskom jazyku (ИЭССРЯ).

Praslovanské **blěskъ* (od *blěsknouti* „lesknúť sa“) s pôvodným významom „lesk“, „trblietanie“, „žiara“ (Аникин) dalo základ vzniku rusko-slovenskému páru medzijazykových homoným блеск – *blesk*. Ruské блеск má základný nominatívny význam „jasné, iskrivé, žiariace svetlo, odraz“, pričom výsledkom metonymického prenosu je význam „lesk na pery, ktorý dodáva takýto odraz“, a výsledkom metaforického prenosu je „nádhra, výrazný prejav niečoho“ (напр. блеск бала) (БТСРЯ). Staroruské блескъ znamenalo „lesk, farba, blesk, éter“ (Аникин). Základný význam slovenského slova *blesk* – „svetelný úkaz spôsobený výbojom atmosférickej elektriny (medzi oblakmi)“ (KSSJ) je v metonymickom vzťahu k významu „lesk“, „trblietanie“, „žiara“, ktorý mal jeho etymón a prenos nastal na základe metonymie (ako predmet a výsledok jeho činnosti).

Ruské звон má základný význam „zvuk vydávaný kovovými alebo sklenenými predmetmi pri údere“ a tiež metaforický význam (označený ako hovorová, znížená lexika) „klebety, reči“ (БТСРЯ). U staroruského slova звонъ sú zaznamenané významy „zvonenie zvona“, „zvuk“. U staroslovanského звонъ sú to „zvuk“, „rachot“, „zvon“; pôvodom je praslovanské **zvonъ* (ИЭССРЯ). Základný význam slovenského *zvon* je „kovový nástroj kužeľovitého tvaru, ktorý vydáva zvuk pri nárazoch srdca na jeho steny“ (KSSJ). Významy rusko-slovenského páru medzijazykových homoným sú v metonymických vzťahoch na základe produktívneho modelu činnosť – pôvodca činnosti (Маркова, 2014, s. 70).

Zoznam modelov prenosu založenom na metonymii nie je vyčerpaný, v tomto príspevku sme poukázali v kontexte len na tie najčastejšie. Ako je možné vidieť, metaforické a metonymické vzťahy spravidla nevystupujú samostatne, ale navzájom sa prepájajú z diachrónneho a synchronného aspektu.

LITERATÚRA

Sekundárna literatúra

- GAJARSKÝ, Lukáš. 2021. *Rusko-slovenská medzijazyková homonymia*. Brno: Tribun EU, 2021. ISBN 978-80-263-1648-0.
- EVANS, Vyvyan – GREEN, Melanie. 2006. *Cognitive Linguistics. An Introduction*. Edinburgh: Edinburgh University Press Ltd., 2006. ISBN 0-7486-1831-7.
- KOLLÁR, Dezider. 1987. Medzijazyková homonymia. *Studia Academica Slovaca*, 1987, roč. 11, s. 229 – 233.
- ZHOU, Li – LI, Man-yu. 2021. A Comparative Study of Conceptual Structures of Metaphor and Metonymy from a Cognitive Perspective. *Journal of Literature and Art Studies*, 2021, roč. 11, č. 11, s. 887 – 894.
- АПРЕСЯН, Юрий Дереникович. 1995. Избранные труды, том I. Лексическая семантика. 2-е изд., Москва: Языки русской культуры, Восточная литература РАН, 1995. ISBN 5-88766-043-0.
- АРУТЮНОВА, Нина Давидовна. 1990. Метафора. In: Русский язык: энциклопедия. Москва: Дрофа, 1990. С. 348 – 351.
- АХМАНОВА, Ольга Сергеевна. 1969. Словарь лингвистических терминов. Москва: Советская энциклопедия, 1969.
- ЗАЛИЗНЯК, Анна Андреевна. 2013. Русская семантика в типологической перспективе. Москва: Языки славянской культуры, 2013. ISBN 978-5-9551-0692-2.
- МАРКОВА, Елена Михайловна. 2007. Типология конвергентно-дивергентных отношений единиц праславянского лексического фонда в русском языке. Автореферат диссертации на соискание ученой степени доктора филологических наук. Москва: Московский государственный областной университет, 2007.
- МАРКОВА, Елена Михайловна – ГРИГОРЯНОВА, Татьяна. 2016. Динамические аспекты лексики современных славянских языков. Brno: Tribun EU, 2016. ISBN 978-80-263-0566-8.
- МАРКОВА, Елена Михайловна. 2014. Семантическая эволюция праславянской лексики (на материале имён существительных русского и чешского языков). Монография. Москва: МГОУ, 2014. ISBN 978-5-7017-2091-4.
- КРОНГАУЗ, Максим Анисимович. 2005. Семантика: учебник. Москва: Издательство Российского государственного гуманитарного университета, 2005. ISBN 978-5-7695-2016-7.
- РЕФОРМАТСКИЙ, Александр Александрович. 1967. Введение в языковедение. Москва: Просвещение, 1967.
- ТИХОНОВ, Андрей Николаевич. 2008. Метафора. In: Энциклопедический словарь-справочник лингвистических терминов и понятий. Русский язык: в 2 т. / Под ред. А.Н. Тихонова, Р.И. Хашимова. – Т.1. Москва: Флинта, 2008. С. 410 – 411. ISBN 978-5-89349-788-5.

Slovníky

- (KSSJ) *Krátky slovník slovenského jazyka*. 2003. Red. J. Kačala – M. Pisárčiková – M. Považaj. 4. dopl. a upr. vyd. Bratislava: Veda, 2003. ISBN 80-224-0750-X.
- (БТСРЯ) Большой толковый словарь русского языка. 2014. Сост. и гл. ред. С.А. Кузнецов. Dostupné na: <http://gramota.ru/slovari/info/bts/>.
- (Аникин) АНИКИН, Александр Евгеньевич. 2007 – 2017. Русский этимологический словарь. Вып. 1 – 13. Москва: Наука, 2007 – 2017.
- (ИЭССРЯ) ЧЕРНЫХ, Павел Яковлевич. 1999. Историко-этимологический словарь русского языка: в 2 т. Москва: Русский язык, 1999.
- (Фасмер) ФАСМЕР, Макс. Этимологический словарь русского языка. 1986 – 1987. Пер. с нем. и доп. О.Н. Трубачева / Под ред. Б.А. Ларина. Изд. второе, стереотипное. В 4 томах. Москва: Прогресс. 1986 – 1987.

Poznámka

Tento príspevok bol vypracovaný v rámci projektu Erasmus+ s názvom *The innovation of the concept and curriculum of doctoral study programs and increasing their effectiveness, 2021-1-SK01-KA220-HED-000022917*, financovaného Európskou komisiou.

.....

Doc. PhDr. Lukáš Gajarský, PhD.

Katedra rusistiky

Filozofická fakulta Univerzity sv. Cyrila a Metoda v Trnave

Nám. J. Herdu 2

917 01 Trnava

Slovenská republika

lukas.gajarsky@ucm.sk